

R e s p i r o

dikter av

Alexander Nyström

det får

inte vara en hemlighet

att varje hjärta

bara är en fasad

för stenen

Till författaren

det berättas om dig
att du en gång
försökt gripa
efter det elektriska
mellan fjärlars
vingslag

att du lagt en
personlig ursäkt
i 16 000 vadderade kuvert
och skickat till
slumpmässigt valda adresser

det berättas om dig
att dina vänner
desperat försöker
lapa det blåa
ur dina ögon

och att du på
varje sandkorn
i timglaset
fäst en liten tung
vikt av glas

till minne av
solen

Allt kan finnas

allt kan finnas

allt är nu

solskivor täcker ansikten

bländar bländar av

diesel vispas i höga vackra glas

stämband prövas vibrerar

elektriska pelare

genom & genom

man är nu hundra

procent kropp

spänner ut bröstet

låter jonerna

studsas leka

en annan viskar på avstånd

äter alltid ur

hudens veckade påse där

är själen fångad i det betraktade
och den som blundar
fördöms

tills kägler av ljus
bryter ögonlockens islås

skjuter änglablod i kapillärer

bryter   bryter upp

gråten skriver ut det eviga
kvittot

i boken antecknas: *funnen*

här & älskad

Telefonsamtal

tre dagar efter
begravningen &
telefonen ringer:

- fåglar bär in
det svarta i barnens ögon &

cigaretterna kan inte sova
i sina askar, jag

saknar dig något
oerhört

Morgonbön

du är större

välver dig
över levande
och döda

målar en röd
spade
i handen på
den utstötta

strör sömn
i ögonen på
den lämnade

du är större

än alla våra
samlade andetag

hav förbarmande

Ascolta

den som vaknar
förs bort ensam
slits med av vinden
ingenting blir kvar
utom det elektriska
spårljus som bott inuti
små natriumblixtrar
blinkar vilset ett par gånger
famlar efter det nödvändiga
mörkret i en kropp

men du ska lämna mig nu
lämna mig att
försvagas och förgås
ur mig kommer inte
detta enda
som bär upp ljuset
omkring en
vilande ängel
ur mig kommer inget
utom detta

Vi kan inte lastas

vi kan inte lastas   vi
är bara människor
med huvudena vända mot
solen piper vi efter
näring   vem matar oss

vi kan inte lastas   våra
hjärtan är svaga   vårt
blod kokar lätt
att röra sig är att utan pardon
gå slutet till mötes

jag kan inte lastas   jag
är bara den som drömmer
den som drömmer är jag   eller
drömmer mig   och
jag drömmer att inget
av detta spelar någon roll

att jag höjer mig över träden
och smakar solen
att någon öppnar och älskar
bläddrar i mig   läser mig

En dag

senare efter att de
tryckt på knappen
och det inte längre fanns
någon kvar
kröp jag fram ur mitt gömställe

satte mig i solen
på en gräsmatta
och räknade

lät den vänstra handens
fingrar representera något
den högra handens
något annat

och skuggan jag kastade
riste till i solskenet
svävade sedan hastigt bort
över marken

bredvid mig stod
en ensam blåklocka
och jag kunde inte låta bli att fråga
om jag fick bjuda

på en kopp kaffe

Spridda skurar

det rasslar på taken

änglar

tappar sina mjölkänder

Cor

hjärtat ett sovande djur
så stilla det rör sig
rör sig ingen

roterar i sina vätskor
famlar efter ljus
men saknar också
mörker

frånvaron av kropp
torkar ut det
men närvaron
dränker
dränker

och utan tanke på liv
formas kroppen till en kniv

så vrider sig hjärtat
runt sina öden
tar spjärn rusar

fram mot
döden

Låt den rätte stanna kvar utomhus och frysa ihjäl

funnen är jag
men utmärglad knappt vid liv

mellan blinkningar och bloss
bakom gatljus
under speldosor

ni hade kunnat rädda mig
ni du
med varma fotbad uppblötta
pepparkakor försiktiga
kyssar

så hade jag långsamt
vunnit tillbaka all den kraft
som lagts på att tygla
supernovan
hålla den på plats hålla den
under kontroll

hindra dess ishetta från
att ta sig ut och förgöra

men aldrig från
att äta
gnaga sönder
det möra människokött
som blivit dess fängelse

en bur slungad mellan tid och tid

med bara det fåfänga hoppet
om att hitta en signal
ur någons dröm
på ungefär samma våglängd

utan brus och störningar
missförstånd och vanmakt

men dörren är stängd   dess
konturer kända under
dessa fingrar

som inget annat är
än glödande grenar
på ett träd

med miljarder heta frukter

*

elden har aldrig funnits i mig
bara i andra
på avstånd glöder de
blinkar som fyrar i dunklet

regnet har alltid funnits i mig
jag är en skogsglänta
där lövverket mjukt viker åt sidan
för det fallande vattnet

vi talar med varandra
våra munnar rör sig
men vi kan inte höra
vi kan inte mötas

*

du är inte den förste

du är inte den siste

du är någonstans mitt emellan

här lapar du i dig av skuggan

här tvagar du dig i solen

här leker du dina lekar

försöker så desperat

att leva

Krebs & Burgdorf

döden, ett språk

talat av miljoner

förstått av få

dess verb konjugerade

i enlighet med

pupillens sammandragning

stelnade, eviga

dess substantiv

monument och gravar

inskriptionslösa

men gravar

prepositionerna:

hastigt spottat gift

alfabetet platslöst

vandrar vänder

halvvägs nere i

bunkern säger:

ni har er själva att skylla

*

det finkorniga ljuset
sköljer över och in i mig
öppnar upp plånar ut

tumörerna

deras ansikten försiktiga rundlar
lutar sig över mig vill veta
vad jag heter idag vilket

namn de ska använda

för att få min form att stelna jag

har ingen tunga att svara med
ändå måste operationen

betraktas som lyckad

Ofärdigt allegro

innan du går
innan livet för dig bort
iväg från mig
ska du veta
att du inte kunde ge mig något
och jag kunde inte ge dig något
fastän jag fått en liten
mycket mjuk spade
och det hände att jag vaknade
om nätterna, febrilt grävande
i mig
efter något att lämna efter mig
ge dig
som en gåva eller som något annat

fast jag var ofärdig

det rättfärdigar mig inte
det rättfärdigar mig inte
på något sätt

men det är allt jag har

och jag har i många
år försökt nedteckna
allt om människor

(allt om djur

vänligt lämnat var tredje rad
blank:

tålmodigt suddat och ändrat
medan du snarkat bredvid
mig, hela tiden

fläckt ner kudden med saliv
att doppa pennan i

jag har skapat mig fällor
och sagt:

stor är den som närmar sig
sanningen med bakbundna händer

ty man kan inte
sticka fingrarna
i ögonen
med bakbundna händer)

men i mitt sökande
efter denna sanning
har jag snubblat
över syskon och blodsband
som mässat:
här finns ingen sanning, ingen sanning alls
bara vi
bara vi
och glädjen i att arbeta
glädjen i att arbeta bort ett liv

det

smärtar mig
att känna solen
vibrera bakom jorden
efter ännu en dag
jag misslyckats med
att göra klart
att jag är lycklig

i den här typen av ensamhet

och att det gör mig
stark att jag ännu inte förstått
vad som får dig att sova
att det ger mig en mening

och bläck
att vara en smidig insekt
vars klibbiga vingar

glänsar

i solen över en hammock
där en kvinna
som inte är du

men som mycket väl skulle kunna vara du

sitter med ett ensamt brev
i barmen

*

var sak har sin plats
ligger samlat också
ljuset
och alla dessa foto-
grafier

bara sekunder
svedda i

fosfor

någon gråter ur en radio

morgnarna fraktas
in i landet via
cigaretters söta rök

tunneln sluter
sig om tåget den

kvävande mörker-
filten över fågelburen

och du stilla

på din pinne

Ljuset; en strålande bro under bröstbenets valv

i en farkost av ljus
tar resan inte många minuter
på andra sidan
fångas man upp av Handen

vi har fått våra liv
för att lära oss skjuta
pilar av syre

in i Mörkret

Sparviris

varför är du rädd
vem har
bundit en krans
av mörker
runt ditt huvud

alla vattenpussar
pölar över av ljus
skälver över asfalten   längtar

att du ska böja dig fram

vill alla vara
den som får visa dig

ditt vackra ansikte

*

på en plats
där fönstren mjukt
viker undan för
annalkande fåglar

gräset
för fötter som ändå
inte vill skada

där kniven blir
en penna
efter att ha skurit
brödet

här upptäcker jag
i en glänta
dränkt i ljus

en kvinna
med trubbig nål i hand

upptagen
med att laga

sin egen skugga

Mitt sommarlov, av A. B. B.

låt det vara underförstått
att varje människa inom sig bär
en vilja till nåd och försoning

ett täcke av gråt
och en sprucken röst
som viskar *härlig är jorden*
härligt är saltet
som strös

låt det vara möjligt för sorgen
att bygga en kropp av bara sakers namn

att göra varje tumör till en mjukt blålila sten
och kalla denna för sten

och täcka denna sten med glittrande oceaner
öknar *enorma mängder is och kyla*
men även små små *kratrar av ljus*
där dagen är ny *och*
alla broar är av ben *alla*
ögonlock skyddande markiser av blod

och alla dessa tårar bryggor

som leder någonstans
på jorden

*

människor talar förväntansfullt om att vara
människor; det är en lycka och en heder

ett glas saft i skuggan en julidag
en geting och ett öppet fönster

en drivkraft och en spådom
att riva sönder spelkorten och

låta konfettin fladdra över hustaken du

sitter still och väntar in bomben, du
har haft tid

att gissa dess sprängkraft

*

vilande på en bädd av blod
i hjärtats förmak
bär du din baneman inom dig

och det här har pågått
sedan du föddes

sedan du kravlade
upp ur havet

och började gå på
två ben

och igen:
de två floderna

den ena skummar
av raseri

den andra porlar
förnöjt

och du kan intala dig själv
att bara en får plats inom dig

när sanningen är att
du är döpt i bådars djupa
svarta vatten

Dröm

det händer att jag vecklar ut kartan
lutar mig över den och
känner med fingrarna mellan kullar
och utlöpare

svävar över vattendragen
låter terrängen bygga bo i mig
dricker ur klarkällorna
och lyssnar till hur skogen
viskar mina namn

när jag lägger mig vid sjön
och låtsas sova
under ett täcke av löv
som någon sytt
på en helig plats

vågar sig drömmen sig närmare
nästan ända fram till mig
men jag rör mig inte
rör mig inte alls
ligger bara stilla
avvaktar

Not ur Partituret

jorden vänder sig bort i skam
roterar runt sin egen axel och
vill undkomma

jag har försökt förklara det förut
men ingen lyssnade då heller

det enda som återstår
av deras värld

rasslet av nycklar i hål
och nålar mot vinylskivor

ett sken, en bränning

vilken väg tar du, vilken väg är du

alltid någon annanstans längtar
bort till någon annan plats

där man kan samla svart i skålar
och ställa dem i cirklar och sätta sig
ner bland dem och säga

det är *därför* vi är här
vi är här för att dö

det är allt

Där finns en människa

där finns en människa
med ryggen vänd emot

och hon lovar något

där finns en skymning som får plats i en ask
där finns nål och tråd

en insjö och en eka
ett tomt kärl och en vilja

där finns fötter i mockasiner
omringade av surrande insekter, där

finns en termos med kaffe
och en med hypnos

en tavla av gräs
som delar sig, lojt delar sig

och släpper in

där finns en människa
med ansiktet vänt emot

och hon sjunger något

där finns en giljotin av trä
och en ask tändstickor

en bok utan sidor, och

sidor utan ord

en brunn för törstiga, och
en för självmördare, där

finns en krypande känsla
och sex behagliga

en tavla av hud
som delar sig, lojt delar sig

och släpper in

där finns en människa
som öppnat burar utan luckor

där finns en människa
som äter, en som dricker

där finns en människa
som inte lovat något

där finns en människa
som klätt av sig naken
för att få nya kläder

där finns en människa
med blicken vänd emot

en annans ansikte

*

vattensamlingarna
i ett lakan, ett regnskydd
och upphängningens gemensamhetstimme
som de talade om
i andakt, de stolta rösterna
mellan gliporna i
kyrkporten;

du vet det var då

när man satte sig
till bords hade en tid
och katterna som blinkade mot
varandra mellan fötterna
hade en, och
händerna som skulle
måla bilderna tillhörde
ännu ofödda kroppar,

du vet, det var då

innan man talade om
människor som
gråtit vid sängkanter
och hållit tisdagar
och torsdagars torra
små fingrar mellan sina

och inte kunnat ta farväl

så
den gemensamma
ansträngningen;

ett gulnat flor,
ett fotografi av ingenting

ett kraftlöst försök

och senare
när magnesiumpulvret
samlat sig

blir detta vad de ser:

Appellation

jag ber om
att bli lyft ur
fotografiet

ljuset

jag intalar mig
att det måste
vara något med
ljuset

Allt du älskar bärs ifrån dig

Allt du älskar bärs ifrån dig
med solen med vinden med vattnet
blodet svallar ur din kropp det
sugande ljudet när köttet lossnar

Allt du älskar bärs ifrån dig
du brinner slukas elden
bärs ifrån dig slocknar
regnet torkar ut jorden
faller i kokor ur ditt hår

till jord tillbaks

Allt du älskar bärs ifrån dig
luften ur dina lungor vinden
krossar dina
sliter dem ur

ord
strupen

Allt vi älskar bärs ifrån oss
du ifrån dig du ifrån oss
bilden av dig bleknar vittrar sönder
suddas ut du bärs bort

liksom knarret i golvplankorna
när eftermiddagen faller ner
på knä

Människor som lever sina liv utan mig

jag svär jag har sett dem
genom fönstret

men det är alltid något regn
som skymmer

de är där och rör sig

rör sig som om de

levde och var på väg
bort

för att kunna fortsätta

inte gå under

i det vassa stjärnstoft

som skjuter ut ur mig

brinner; svalnar

sedan lägger sig

Ännu en not ur Partituret

var vacker, var ursinnig
öppna ett rött hål i sidan

dröm modigt och koncentrerat
låt det flöda vatten ur dina händer,

du vet vissa hävdar
de drömmer om blå
maskrosor

det är bara deras sätt att
hanka sig fram genom döda dagar

det gör inget att ni inte
ser samma film det finns många
filmer på det här planet

var naken, köp nya kläder
med makten de ger dig
men häng de gamla att torka
i solen ge dem samma kärlek
som beskärs ett barn

de vill dig inget illa, möjligt
du vill dig själv illa men du kan
också älska konturerna
konturerna din kropp lämnar
efter sig i dina rum

på dina lakan avlagringarna
i badkaret spåren dina fingrar

plöjer upp när de söker
efter ord som inte sticks
i munnen

var vacker, var ursinnig
uppfinn nål och tråd

du vet vissa påstår
de drömmer och
minns hur man gråter

och det är den vackraste
lögn som finns

Daguerreotyp

detta är allt
den som omfamnar ljuset
har förverkat sin rätt att leva
och den som välkomnar mörkret
har förverkat sin rätt att dö
jag är så trött nu
kan du förstå
hur dagarna förökar sig
och blir otaliga
breder ut sig
och skryter med sin makt
det borde vara så enkelt
för den som vill
allt jag vill är att få somna
i en svart eka som luktar tjära
och driva sakta över spegelns yta
orädd närma mig
konturerna av ett ansikte

Griftevers

Ingen sten ska resas
inga ord ska skrivas
av annan typ är muren
den som långsamt rivs

Inga ögon tåras skall
och inga tårar fällas
inga onödiga filosofiska
frågor ställas

Ingen gråt ur sorgehalsar
ingen sorg ur sjuknat bröst
inga vackra ord som yttras
kastas ut till lugn och tröst

Det ska vara som jag
aldrig funnits
blott minnet det ska leva kvar
Som om jag aldrig nånsin funnits
blott minnet större än jag

någonsin var

Postludium

jag är i jorden nu

man har läst över mig   den
sista skopan mull har kastats

det finns inget mer att säga

...

där fanns

ett klot av blod i bröstet   det

bidade

sin tid

log & sköljde världen

röd